

צה:

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

מסורת הש"ס

(א) וי' מוס' לקמן ט' ד"ה
ר"ש (ב) וי' מוס' שם ד"ה
ה"ג (ג) שם ק"ב (ד) פ"י
מ"ד (ה) שם ט"ז (ו) פ"י
פ"י (ז) שם ט"ז (ח) פ"י
(ט) וי' מוס' לקמן ט' ד"ה
(י) וי' מוס' לקמן ט' ד"ה

תורה אור השלם

1. וקשרת לאות על
דך והיו לטעם בין
ענין:

הגהות הב"ח

(א) ג' ח' ח' ו' ו' ו' ו'
(ב) ח' ח' ח' ח' ח' ח'
(ג) ח' ח' ח' ח' ח' ח'
(ד) ח' ח' ח' ח' ח' ח'
(ה) ח' ח' ח' ח' ח' ח'
(ו) ח' ח' ח' ח' ח' ח'
(ז) ח' ח' ח' ח' ח' ח'
(ח) ח' ח' ח' ח' ח' ח'
(ט) ח' ח' ח' ח' ח' ח'
(י) ח' ח' ח' ח' ח' ח'

לענין רש"י

רבינו יצחק (בבב"ב)
הפנינו של הודיע
פונטינ"א, מרס.

מוסף רש"י

כל כלי תשמישו.
שכרין לו לאותו היום,
בנין טעם וקיומיות
שם ק"ב, מקום יש
בראש להניח בו שתי
תפילין. שרשן השרין
(שכרשן) למעלה מן
הפדחת מקום שמוחו של
מיתקן רופס) מקום שרין
שני רעשום ועדו מ"ג נגדו
וז קבורה. גידו נגדו
בנויה הודיע חזק מן
האילו מעט (ערכו) יס"ח
היבא. אקדקו ק"ח
(פונטו) ד"ה רופס. קר
שכרשן קנן ק"ג שם ושש.
בפדחת צריכות כוונה.
שתי תפילין לשם מלח

עין משפט
נר מצוה

ב א מ"י פ"י ח' ח' ח' ח'
הלכו י' ח' ח' ח' ח' ח'
טור ש"ע ח' ח' ח' ח' ח'
שם ק"ב
ב מ"י פ"י ח' ח' ח' ח'
ה' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
פ"י ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ג מ"י פ"י ח' ח' ח' ח'
תפילין הלכו ח' ח' ח'
פ"י ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח מ"י ח' ח' ח' ח' ח'
ד ר מ"י ח' ח' ח' ח' ח'
טו"ע ח' ח' ח' ח' ח'

רבינו הגאון

וז אחד אין ט"פ לא,
לימא ח' ח' ח' ח' ח' ח'
מאיר, דא ר' מאיר האמר
כל מן דבני מלך,
דמין ולשם הוא מוציא
כל כלי תשמישו ולבוש
כ"ו. אמר רבא אפילו
הימא ר' מאיר (בבב"ב)
(בבב"ב) מלוש כחול
היה לו להוציא בשבת,
התיר דבחוץ כמה דבני
לבוש, אפילו נמי כמה
דבני מלך, הכא רבנא
כ"ו. רבן גמליאל (אמרן)
כ"ו. אוקימנא
רבן גמליאל סבר שבת
לא זמן תפילין הוא,
ומשום כיוון חבירי קודש
שרו ליה רבנן, וכי שרו
ליה רבנן לא שרוין ליה
אלא דרך מלוש במקום
תפילין, וסבר לה כ"ו
שמואל בר רב יצחק
דאמר (מקסן) כ"ו, וגם
בזוהי נמי יש בו מקום
לחיות (בן שתי) תפילין,
ש"י קיבורה, הודיע שגגה
בית השיטה, והיא בצ"ע
א' ררע ויש או שחר
אלו ק"פ, פ"י צדקו,
משום אלו על אלו,
לשון וגם שול תפילין
לה מן הצדקה, ולישאר
דבני שני מרובין זה
על זה נקרא צדקו,
מלשון צדק בצדק עשירה.
והו' א' כלבתי והני
צדקו תפילין, לימא,
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
בבא דר' שמואל בר רב
יצחק פליגי, ודחינן לא
דכילי עלמא אית ליה
דבר שמואל בר רב יצחק,
ובשבת זמן תפילין פליגי,
דחנא קמא סבר שבת זמן
תפילין היא, ולא ש"י
אלא זמן אחר בלבד, ורבן
גמליאל סבר שבת לאו
זמן תפילין היא, ומשום
כחבי הקודש שרו ליה
רבנן דרך מלוש בדרך
שראו לו ללבוש, ובין
שיש לו מקום ללבוש
בו שני תפילין התייר
לו שנים, איבא דאמר
כולי עלמא שבת זמן
תפילין היא, ובלצאא בעי
כוונה פליגי, תנא קמא
(סבין) לצאת לא בעי
כוונה ורבן גמליאל סבר
לצאת נמי בעי כוונה.

ובסכנה. שאני יכול להמתין שם ומתירא מפני הליקטוס: נוסח
לחבירו וחבירו לחבירו. לכל חד וחד לא ממתי' להו לרבע אמות:
לחבר פחיונה. של עיר שהוא מקום המשתמר ראשון: וכן כנו.
לא סהלך וז' וסר מרגלי בעליה. אין

יכולין להרחיקה מחסום שבתם בעליהם
הכל לפי מה ששערו העולם:
ג' לונש כל מה שיכול ללבוש.
לענין הלל דלקה תנן בכל כתי
הקודש (שם ק"ב): ולשם הוא מוציא.
לחבר ששמוכה לדלקה: הסס. דקאי
כשאר מלבושין דמנה דעני לביש
במול: וז' אחד אין. דקסבר שבת זמן
תפילין הוא ומשום הכי שרי (ו) וכלאו
הלל נמי אס' בל להניח תפילין מניח
ומשום הלל לא שרינן לא טפי:
מאי קסבר. דקא שרי שני שנים
אכל טפי לא: אי קסבר שבת זמן
תפילין הוא. משום הכי שרי אכל
לאפילו טפי מן המנהג לא: לאו זמן
תפילין הוא. ושרי ליה רבנן דרך
מלבוש משום דתכשית הוא לגביה
ולא משאוי וא"ע: דלאו אורחיה הכא
משום הלל שרי: במקום תפילין.
הראוי להניח זמן תפילין שאין כל
הראש שר' להניח תפילין אלא
קדקד לבד וחזרין יש שם שהתפילין
יוצאים זו ואין בולטין כל כך
דלקמן וזכנת נמי כחלחל דלא
חזו ליה לאו תכשית הוא שובלגין
יותר מדאי והיו כמשאוי: דיד (ו).

אין כל הודיע שר' לתפילין
אלא קיבורה דלקמן: מנהג כויון.
להניח חבילה עליהן שרי ליה
למנוטרינהו תס: ראוי מי אמר.
דגבי שבת לימא דתכשית הוא:
קיבורה. אכר אלמנטי שבוירע ובעל"ז
רבד"י: רופס. קר. ובעל"ז פונטינ"א:
סנא קמא סבר שבת זמן תפילין
הוא. ומשום הלל לא מישרו ביה
טפי מן המנהג דלאו תכשית ניהו
וכל שכן דכיון דזמן תפילין הוא
ואיכא בל תכשית הוא הלכך כל כמח
תוסף ומשוי להו עליה כמשאוי:
ר"ג סבר לאו זמן תפילין הוא.
והיינו טעמא דשרי ליה רבנן להלל
משום דתכשית הוא הלכך כל כמח
דכוי תכשית שרי ומשום בל תוסף
ליכא הכא דאין כאן מלות תפילין
כלל אלא כשאר מלבוש בעלמא:
איבעית אימא דר"ע שם זמן תפילין
הוא. ודכילי עלמא אינו תכשית
ובמלות זריכות כוונה קא מישלגי:
פ"ק סבר מלות זריכות כוונה.
השעשה מלות זריק שיטין דהי
הלכך זוג אחד אין טפי לא דהי
מכיון למנהג איכא בל תוסף כח
ואי לא מכיון למנהג תריייהו משאוי
ניהו ואין כאן מלות: ורבן גמליאל
סבר מלות אין זריכות כוונה. הלכך
מלות איכא בל תוסף ליכא דאין עובר
על בל תוסף אלא כ"כ נמכוין למנהג זה
לא נמכוין וכלל חד אמרי האי למנהג.
ולבי מגמנס לומר דכיון דלאו תכשית

ניהו נהי דכל תוסף ליכא איסור
אמאי אסור לא ליכין ולא ליסר
לוקי פלוגתייהו כהכי ועוד היינו פלוגתא
ולכולי עלמא תכשית הן הלכך כיון
כל תוסף כיון דזמן תפילין הוא ור"ג
סבר זריכות כוונה ללאת ידי חובתו
הלכך בל תוסף נמי אף על גב דלא
מכיון להו למנהג איכא
ואיבעית

לימא ח' ח' ח' ח' ח' ח'
בבב"ב ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ד"מ ח' ח' ח' ח' ח' ח'
דמנתינן עלה בבב"ב ח' ח' ח'
לחובי דמנתי' רבי מאיר כדמוכח
בסמך להאיא דשבת ולקשוי דר"מ
אדרי מאיר דלדרכה לקמן מוכח
דמנתינן דלא כר"מ דמנתי' קמני
כמה דכריס אמורים בישות וברייתא
קמני רבי מאיר אומר אמת חדשות
ואחד ישות: אי קסבר שבת זמן
תפילין פירש כגונטרם משום הכי

שרי אכל לאפילו טפי מן המנהג לא
וקשה דאם כמח זה בל דקדק דזוג
אין טפי לא אס' כן בסמך דקאמר
לעולם לאו זמן תפילין הוא ר"ג דמני
למימר לעולם זמן תפילין הוא אלא
י"ל דאי זמן תפילין הוא איכא בל
תוסף א"ע: דלא מיוון כדמסקין
כנא פסקר לזוהי בית דין (ר"ה)
דף כח: ולהכי זוג אחד אין טפי לא:
ובי שרו רבנן לענין הצלה דרך
מלבוש במקום תפילין. פירש
כגונטרם דשלא במקום תפילין הן
בולטין יותר מדאי ונראה משאוי
ולכך אסור ואין זו סכנה אלא נראה
דטעם משום דלא מיקרי מלבוש
אלא במקום שרגלי להניח כחול:
במקום תפילין, וסבר לה כ"ו
ב' תפילין. מסופק היה
ר"י איזה שיעור יש בכוונת תפילין
דש עושין גדולים ממנהיגיה ויש
עושין אותם קטנים ביותר ומדקאמר
מקום יש בראש לענין ז' תפילין
משמע דשיעור רחבו שיתמלא מקום
השנים ואור"י דמלא כדמדרש דשיעורן
כ"ו אלכנאות וסמך לדבר (ו) דלך רחבו
ז' אלכנאות כדאמר א"ע דגבי ז' כמח
(ה) ואמרי פ"ק דערכין (דף ג:) שערו
היה נראה בין ז' ללמנפת ששם מניח
תפילין ודומה לז' היה במקום הראוי
להניח תפילין א"ע דגבי ז' כמח
(שמות כח) מלחו ומתרגמין בין עינויה
גבי תפילין נמי כמח (דכ"ה י"א) בין
ענינים ודרשין בגובה שגרה ש:
ידך זו קיבורה. הוא קבולת כשר
שזורע שני המרפק שקורין
קודא (ס) בלע"ז ובין הכתף וקיבורה
כמו קיבורה דלחיינו יולא כמו שמפרש
קיבורה הוא קבולת כשר שני פיסת
היד למרפק סמך למרפק דכלל מקום
משמע דתפילין הן בזרוע ובמסכת
אלהות (פ"א משנה ח) משמע דזרוע
הוא בין המרפק ולכתף דקאמר
שנשים כפיסת יד (ו) כ"ו שנים נקבה
ושנים כמרפק אחד בזרוע וארבע
כתף וכהקמן רכח (מנחות ד' ל:) נמי
דענין דענין שבת קמה כנגד הלל:
ימים

תפילין הוא ואיבעית אימא דכ"ע שבת זמן תפילין הוא והכא "במחות צריכות
כוונה קמיפלגי ת"ק סבר לצאת בעי כוונה ורבן גמליאל סבר לא בעי כוונה
ואיבעית

